

Zo lang

Hij gaat op visite bij zijn minnares Lorraine, al weet hij niet waarom. Als zij hem binnenlaat in de blauwverlichte hal van haar moderne appartement is het eerste dat hij opmerkt: “Wat ben je bloot gekleed!”

“Dat moge zo zijn,” antwoord Lorraine schaterlachend, “maar heb je gezien hoe lang mijn kousen zijn?”

Dat heeft Paul (zo is zijn naam) niet gezien en hij neemt ruim de tijd om de lengte van Lorraines kousen te schouwen. “Ze zijn lang,” beaamt hij argeloos, “ze zijn zelfs erg lang!”

Lorraine laat haar mooie linkerpols zien en zegt tegen Paul: “Houd mijn pols vast, dan neem ik je mee naar mijn woonkamer.”

Als Paul de mooie pols van Lorraine vasthoudt, ziet hij op die pols het vlekje dat het gevolg is van slordig ragout koken. Dat leidt zijn aandacht af terwijl Lorraine hem naar de woonkamer leidt. Het licht in de woonkamer is zachtgeel van kleur. Dat vindt Lorraine prettig, maar Paul weet nog niet wat hij daarvan vindt. “Als je nu mijn pols loslaat,” zegt Lorraine, “kun je zien hoe lang mijn jurk is.” De jurk is in het woonkamerlicht zachtgeel van kleur, dat vindt Lorraine prettig.

Paul wrijft wat zandkorrels uit zijn ogen en schouwt Lorraines jurk. “Hij is lang,” zegt Paul, “hij is zelfs erg lang.”

“En heb je gezien hoe lichtgeel hij is?” vraagt Lorraine met een voor Paul onbekend kinderstemmetje. Maar hij heeft het gezien, dat zag hij namelijk meteen. Hij ziet niet meteen dat Lorraine koket naar hem knipoogt, maar als ze het een tweede keer doet, ziet hij het bijna.

‘Heb je gezien hoe lang mijn mouwen zijn,’ wil Lorraine aan Paul vragen, maar ze bedenkt zich.

Lorraine ziet dat Paul op zijn linkerpols ook een vlekje heeft, een vlekje dat het gevolg is van de mislukte aankoop van twee ons kastanjechampignons. Daarom vraagt ze aan Paul: “Heb je gezien hoe lang mijn polsen zijn?” Dit heeft Paul gezien, maar omdat hij dacht dat Lorraines polsen altijd lang zijn, zegt hij: “Ik heb het al vaak gezien en ze zijn net zo mooi als dat ze lang zijn.” Hij zegt dat op een romantische toon tegen Lorraine, dat vindt ze prettig. Als Lorraine dan bukt om haar linkerkous rechter te trekken, schrikt Paul. Hij wil zeggen ‘Ik heb gezien hoe lang je krullen zijn’, maar voordat hij dat zegt, schaterlacht Lorraine naar hem en ze zegt: “Heb je gezien hoe lang mijn krullen zijn?” Het zijn bruine krullen en Paul krijgt de Ottomaanse hik.

Dat moment dat Paul de hik krijgt, is voor Lorraine het moment dat zij haar lange bruine krullen voor haar ogen gooit. Paul kan door zijn Ottomaans hikken niet meer spreken en geen polsen meer vasthouden. En omdat Lorraine nog een minnaar heeft, maar dan een die nooit de hik krijgt, Ottomaans of niet, duwt ze Paul met haar krullen naar de buitenkant van de voordeur. Daar hikt Paul nog iets dat klinkt als ‘Wat heb je een lange voordeur’. Als Lorraine de voordeur heeft gesloten, denkt ze niet meer aan Paul. Ze gooit haar lange bruine krullen over haar rug en gaat verder met de mooiste minnares ooit zijn.

Slot: zeg nooit zonder nadenken tegen je minnares ‘Wat ben je bloot gekleed!’, want je kunt je makkelijk vergissen.

zestwntg-zes:2-3+xx; 3maal9|3maal1|17en6; 7x4\7-4\dr20; X_apR_2drie; 30-1|oKT|30-7